

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N. C. P.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem sídlem 400 01 Ústí
nad Labem, Berní 2261/1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2026 č. j. OAM-1390/BA-BA07-HA06-
2025, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce namítal, že do země původu se nemůže vrátit, neboť mu tam hrozí nebezpečí vážné újmy, protože se tam zadlužil u lidí zapojených v organizovaném zločinu. Bylo mu vážně a opakovaně vyhrožováno, tyto osoby kontaktují jeho rodiče a příbuzné. Obává se o svůj život. Není schopen dlužné peníze řádně splácet, přičemž ví, že ze strany policie či jiných státních orgánů se mu nemůže dostat žádného zastání. Policie tyto věci ignoruje a neřeší, je často podplacena a ví o případech, kdy se dlužníci beze stopy ztratili. V případě návratu do Vietnamu hrozí, že bude nucen žít na ulici, odkázán na sociální pomoc ze strany státu, navíc pod neustálým strachem, že ho najdou věřitelé. Své rodiče nechce ohrozit. Když jim bylo vyhrožováno a tito se obrátili na policii, policie jim řekla, že s tím nemůže nic dělat, dokud nedojde k napadení a fakticky situaci odmítla jakkoliv řešit. Je zjevné, že v zemi původu neexistuje faktická efektivní ochrana před hrozícím nebezpečím. Vietnam je znám rozšířením korupce, slabou vymahatelností práva, spojením lichvářů s místními strukturami. Jestliže svá tvrzení nedokázal doložit přesvědčivými důkazy, nelze mu tuto skutečnost přičítat k tíži, neboť takové důkazy by bylo možné zajistit toliko v zemi původu, kam se však z logických důvodů nemůže aktuálně vrátit. Žalobce v této souvislosti v žalobě citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, odkázal také na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992.
2. Žalobce dále uvedl, že nebude-li zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Jestliže je v případě neudělení mezinárodní ochrany zjevně ohrožen odebráním či upřením velké části dnes přiznaných a respektovaných lidských práv a svobod, a to nejen politických, ale i ekonomických, za situace, kdy mu taková práva garantují mezinárodně závazné lidskoprávní dokumenty, dojde neudělením azylu k velmi závažnému zásahu do jeho života. Bude nucen vrátit se do nejistoty, nesvobody a nebezpečí. Tato okolnost je oním případem hodným zvláštního zřetele a může odůvodnit případné udělení tzv. „humanitárního azylu“. Je také v ohrožení ze strany organizované skupiny kriminálků a stát mu negarantuje účinnou ochranu. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že nejsou dány důvody, či že svá tvrzení nedoložil, jde o závěr nepřezkoumatelný. Dle žalobce rozhodující správní orgán pochybil, pokud mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Tuto otázku vůbec neřešil. Dle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu ve stanovené lhůtě nesdělil.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 12. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl kromě jiného, že z vlasti odcestoval 26. 6. 2025 letecky do Maďarska. Tam pobýval 1,5 měsíce, poté pokračoval do České republiky. Na území České republiky vstoupil 15. 9. 2025. Od té doby je zde nepřetržitě. Posuzovaná žádost je jeho první žádostí o udělení mezinárodní ochrany. V zemi původu nebyl trestně stíhán, neměl tam problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou dluhy ve vlasti a obavy z vietnamské mafie. Peníze si půjčil jeden rok před odletem do Evropy. Věřitelé mu vyhrožovali slovně po celou dobu pobytu ve Vietnamu. Navštívili ho i v místě bydliště. Kontaktovali ho pár dní před odletem do Evropy. V současné době vyhrožují jeho rodičům, kteří žijí ve Vietnamu. Rodiče se obrátili na policii. Ta sjednala pořádek. Domnívá se, že nic dalšího policie dělat nemůže, neboť podepsal smlouvu o půjčce a o splácení úroků. Přestěhování do jiné části země situaci nevyřeší, neboť lichváři by ho našli všude. Obává se o život. V případě návratu do vlasti by ho neustále kontaktovala mafie. V zemi původu by si nenašel práci, která by postačovala na splácení dluhů. Cílem jeho cesty bylo utéct před mafií a vydělat si peníze. Maďarsko bylo pouze přestupní zemí. Cílovou zemí byla Česká republika.
7. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025, Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva.
8. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 11. 12. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce této možnosti využil, s informacemi se nechtěl seznámit, neuvedl žádné nové skutečnosti nebo informace, které by správní orgán měl zohlednit v rozhodnutí a nenavrl ani žádné další podklady pro rozhodnutí.
9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, chce zde zůstat a pracovat, aby mohl splácet dluhy v domovském státě. V případě návratu do vlasti se obává věřitelů.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil.

11. V posuzované věci žalobce založil žádost o mezinárodní ochranu v České republice na svých obavách z pronásledování ze strany soukromých osob (věřitelů). K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu již existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 48/2008-57, č. j. 5 Azs 251/2016-19, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Podle ní musí u soukromých osob, jakožto původců pronásledování nebo vážné újmy, přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, č. j. 9 Azs 49/2007-68, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 38/2003-36 se podává, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 290/2021-27). Z Informace MZV ČR č. j. 103348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p.a. „Úvěry načerno“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % ročně. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 90 % p.a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, ale zejména na policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z citované informace také plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv.
12. Dle názoru soudu skutečnost, že žalobce možnost ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, a na státní orgány se neobrátil, je závěr správního orgánu o absenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 a § 14a zákona o azylu zcela v souladu s ustálenou judikaturou. K tomu soud

poznává, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle něhož musí být užité podklady relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Ze správního spisu dle názoru soudu plyne, že podklady žalovaného tyto požadavky splňují. Ostatně žalobce vůči podkladům nic konkrétního nenamítal v průběhu správního řízení a nelze tak hovořit o vyvrácení v nich uvedených skutečností ve smyslu výše citované judikatury. Soud považuje tvrzení žalobce, že v případě informování policie se situace obětí lichvy výrazně zhorší, že ve Vietnamu panuje vysoká míra korupce, že policie sama s lichváři spolupracuje, jsou ničím nepodložená tvrzení, která z podkladů rozhodnutí nevyplývají a žalobce sám k tomu nic nedoložil. Pouhá subjektivní nedůvěra ve schopnost vnitrostátních orgánů ochránit cizince před kriminálními živly, není azylově relevantním důvodem, neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Krajský soud v daných souvislostech rovněž poukazuje na to, že správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003-41). Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě samotný žadatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 1/2013-38). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. S účinností z. č. 314/2025 Sb., jímž byl změněn zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, zákon o azylu možnost udělit národní humanitární azyl již neupravuje. Žalovaný proto nepochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí možnosti udělit žalobci humanitární azyl vůbec nezabýval.
14. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. dubna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.